

• quoties necesse sit, publici Magistratus ei ad ipsam impositionem exigendam auxilio erunt, adhibitis ad id mediis, quæ pro vectigalium exactione præscripta habentur.

• Præterea; bona omnia ecclesiastica, præcitata anni 1845 lege haudquam comprehensa, et nondum alienata, Ecclesiæ statim et sine mora restituentur; iis, quæ ex spectantibus ad virorum Cœnobia, adhuc remanent, minime exclusis....

• In iis exequendis, quæ hoc articulo statuuntur, omnia prædicta bona pro suo justo valore, et quibuscumque oneribus deductis, imputanda erunt.

Art. 59. • Regium Gubernium, quoad suarum partium est, salvo cætero, quin jure Diœcesanorum Præsulum proprio, necessariis adhibitis providentiis, efficiet, ut illi, quos inter bona ad cappellanas, piasque fundationes spectantia, distributa fuerint, caveant de mediis ad onera adimplenda ipsis bonis adnexa.

• Similiter providebit, ut pari modo piis oneribus satisfiat, quibus bona ecclesiastica hac cum obligatione alienata, affecta existat.

• Solum porro Gubernium semper cavet de implemento onerum iis bonis adjectorum, quæ utpote ab hujusmodi obligatione immunia diventita fuerint.

Art. 40. • Omnia memorata bona, proprietatis jure ad Ecclesiam pertinere, ejusque nomine, per clerum usufruenda et administranda fore, declaratur.

• Cruciatae proventus Ordinarii Præsules, in sua quisque Diœcesi, utpote facultatibus Bullæ ad hoc instructi, administrabunt, ad eos erigendos juxta normam in ultima prorogatione Apostolice ad rem Indulti præscriptam; salvis obligationibus, quibus iidem proventus, vi conventionum cum Sancta Sede intarum, obnoxii sunt. Ratio et forma dictæ administrationis obeunda, collatis inter Sanctitatem Suam, et Regiam Majestatem consiliis, statuentur.

• Itemque Ordinarii administrabunt proventus quadragesimalis Indulti, eos Beneficentiæ institutis et charitatis operibus in propriis Diœcesibus impendendo, servata forma Apostolicarum concessionum....

Reg. decret. 21 Nov. 1851 de parochiarum in *urbanas* et *rurales* divisione, deque duplici *ruralium* specie (de *primera* y de *segunda* clase) conceptum est, rem ex majori vel minori incolarum numero definiens. Alia decreta, 29 ejusd. mensis et an., et 30 Apr. 1852, statutas insthic pro clero dotes, in effectum perducere præscribere; magna tamen ex parte in suspensio reliquerunt de parochiis in proposito decisum, donec nempe compleatur nova parochiarum ordinatio et circumscriptio, ipsius Concordati art. 24 disposita.

Decretum 19 Jul. 1852, quatuor Regal. Capellas, ex quibus duæ Toleti, ceteræ vero Hispalis et Granatæ existunt, ordinat; et ipsarum Capellanis annuam dotem, vulgo de 11000 *reales*, adjudicat. Regiæ schedulæ 30 Sept. ejusdem an. 1852, quid clero cathedrali ac parochiali diœcesium, quas dicimus de *Santiago de Cuba* et de *la Habana*, singulis annis tribuendum sit, consignant.

Concordati art. 29 et 30, transcriptis nuper ex 35 verbis citati, l. 1 pagg. 558—59 literaliter exprimuntur.

Quantum ad art. 59, habendum præ oculis decretum 10 Apr. 1852, adsent. R. Nuntio Apost. latum, cujus vi instituti cætus vulgo «comisiones investigadoras de memorias, aniversarios y obras pias.» Aliud decretum 30 ejusd. mens. et an., quod consentiente pariter S. Sedis Nuntio prodit, derogatam voluit leg. 19 Aug. 1841, ad capellanas colativas jurispatronatus fa-

miliaris pertinentem; easque proinde subsistentes pronuntiavit, ac deferendas ex fundationum legibus, quo *sine effectu retroactivo*, ut ajunt, fieri posset, decissit.

TITULUS XIV.

DE PRÆBENDIS ET BENEFICIIS.

1. QUID BENEFICIUM?—2. BENEFICIORUM INTER CLERICOS DISTRIBUTIO—3. BENEFICIA A PRÆBENDIS DISTINGUUNTUR.—4. ET 5. EORUM INDOLES.—6. PRÆCIPUUM CLERICORUM OFFICIUM—7. ET 8. BENEFICIA RESIDENTIARIA, ET NON RESIDENTIARIA.—9. MAJORA ET MINORA.—10. SECULARIA, ET REGULARIA.—11. COLLATIVA, ELECTIVA, PATRONATA.

1.

BENEFICII nomen apud Latinos scriptores significat prædium fiscale, quod ducibus, ac militibus optime de Republica meritis ab Imperatoribus concedebatur, ut ex eo perciperent necessaria ad vitam traducendam, suoque deinceps sumptu stipendia facerent (1). Prædia hæc etiam Ecclesia tribuere cœpit clericis de ea bene meritis, ut iis fruerentur, dum ipsis vita suppeditaret, eaque prædia, beneficia, beneficiati autem dicti sunt clerici, qui eadem obtinuerant. Raræ initio erant hujusmodi concessiones; atque, ut plurimum, breve temporis intervallum comprehendebant (2), quo finito, vel mortuo clerico, cui data fuerant, prædia ad Ecclesiam revertebantur (3).

(1) Consule Du-Cangium Glossar. med. et infirm. Latinit. verb. Beneficium, Baronium ad an. 502 t. 9 §. 22 p. 20 ed. Luc.; Thomassinum Vet. et nov. Eccles. disciplin. p. 2 l. c. 15 n. 3.

(2) Concilium Agathense can. 7 et can. 22 col. 999 et 1000 t. 2 collect. Concil. Harduini; Aurelianense I, can. 23 col. 1011. ibid; Symmacus P. Ep. 5 ad Cæsar. Arelaten. c. 1 col. 425 t. 5 concil. Labbæi ed. Ven.

(3) Can. 61 c. 16 qu. 1.

(N. S. Antiquissimo Ecclesiastico jure, quum Ecclesiæ bona inter Clericos dispertirentur, ea tantummodo ratio habita fuit, ut quantum quisque indigeret, tantundem acciperet; vel quantum studii in peragendis Ecclesiasticis Officiis impenderent, ut decrevit Syn. Emerit. can. 14; aut quantum Episcopus existimaret, uniuscujusque Clerici operas esse pendendas: Ead. Syn. can. 15: S. Cyprianus, Epist. 11 alias 6. inter abusiones in Ecclesiam sua ætate inductas, illam recenset, quod Clerici, spreta communi eum Episcopis vivendi ratione, singuli per hebdomadas, vel per menses æquales acciperent portiones.

Nonnisi V sæculo primum reditus Ecclesiastici in tres, quatuorve portiones dividi cœperunt, Ecclesiæ, Episcopo, Clericis, et Pauperibus adsignatas. In Hispania, uti alibi animadvertimus, tribus tantummodo portionibus Ec-

clesiæ res dividebantur, inter Episcopum scilicet, Clericos, et Ecclesiam: atque hæc portio ad Ecclesiam spectans, ad Episcopi nutum in Ecclesiæ fabrica impendenda erat.

Jam vero sæculo VI ineunte, ea vigere cœpit consuetudo, ut Clericis, qui strenuam rei Ecclesiasticæ navassent operam, prædia Ecclesiæ ad tempus fruenda concederentur. Syn. Agathens. an. 506 can. 7, post perlatam sanctionem, ne Episcopi res Ecclesiæ alienare præsumerent, subnectit: *Minusculas vero res, aut Ecclesiæ minus utiles, peregrinis, vel Clericis, salvo jure Ecclesiæ, in usum præstari permittimus.* Et can. 22: *Presbyteri, vel Clerici, salvo jure Ecclesiæ, rem Ecclesiæ, sicut permiserunt Episcopi, teneant; vendere autem, aut donare penitus non præsumant.* Tum Syn. Aurelian. I can. 25: *Si Episcopus, humanitatis intuitu, vineolas, vel terrulas Clericis, vel Monachis præsterit, excolendas, vel pro tempore tenendas etc.* Id quod aperte docet Synod. Tolet. II can. 4, et non obscure Tolet. III can. 31, et Tolet. IV, can. 58 alias 57. Vides hic prima veluti rudimenta Beneficiorum, licet *Beneficii* vocabulo non adhuc usurpato; ac vides simul haud frequentes ejusmodi fuisse concessionem, et non nisi vel ex necessitate, vel ob singularia personæ alicujus merita fuisse factas: unde potius jure personali, quam jure tituli, prædia illa Clericos utenda, accepisse patet. Id quod decrevit Syn. Tolet. II, eod. can. 4, ita subjiciens: *Verum post suum ex hac luce discessum, juxta priorum Canonum Constitutiones, jus suum Ecclesiæ sanctæ restituat; nec testamentario, aut successorio jure cuiquam heredum, proheredumve relinquat; nisi forsitan cui Episcopus pro suis servitiis, et prestatione Ecclesiæ largiri voluerit*

2. Verum lapsu temporum hujusmodi concessionem frequentissimæ evaserunt (1), et eo denique res venit, ut clerici non amplius ex communi Ecclesiæ ærario alimenta acciperent, sed peculiare haberent præbendam suas in prædiis, sive beneficiis, quæ ipsis concedebantur, donec vitam agerent. Ita factum est, ut jus percipiendi redditus ecclesiasticos, quod olim affixum erat ordinationi, per quam clericus certæ adscribatur Ecclesiæ, cujus ex ærario alebatur, nunc hæreat beneficiis, unde clericus redditus percipit, quibus honeste, et decenter vivat. Nimirum semper clericis jus fuit, propter ecclesiasticum officium de altari vivere. Modus autem, quo clericus ecclesiasticis bonis frui debet, pertinet ad disciplinam, quæ non eadem omni ætate est.

(1) Primum parochialibus Ecclesiis, et iis quidem ruralibus, adscriptæ videntur oblationes, quæ ad altare fiebant, salva earum tertia, aut quarta pars, quæ ad Episcopum pertinebat: can. 7 c. 10 qu. 1. Paulo post iisdem ruralibus ecclesiis certi etiam ex fundis redditus tributis sunt: Concilium Aurelianense III. can. 5 col. 1424 t. 2 conc. collect. Harduini. Certe IX. sæculo omnis ruralis Ecclesia suas proprias decimas, et fundos obtinebat: can. 25 c. 25 q. 8. Urbanæ quoque parochiæ eandem disciplinam postea acceperunt; et tunc potissimum inducta partitione bonorum, certa clericis data sunt prædia, quæ ipsi administrarent, et ex quibus ad vitam necessaria perciperent.

3. Proprie beneficium à præbenda distinguitur. Hæc enim tantum comprehendit fructus, redditus, et emolumenta, quæ clericis certo obveniunt, ecclesiasticorum officiorum, et beneficiorum causa. Hinc eam sæpe etiam beneficii dotem appellamus, sive consistat in prædiis rusticis, aut urbanis, sive in pascuis, silvis, aut similibus, sive in illis juribus, quæ fructuum vicem obtinent, et rebus immobilibus æquantur, uti sunt census, et reliqua generis ejusdem. At vero beneficii nomen latius patet, quoniam non ea tantum, quæ præbenda, comprehendit, sed etiam ecclesiasticum officium, et magistratum. De magistratibus, et officiis, quæ beneficiis adjuncta sunt, superiore libro actum est. Nunc in beneficiis potissimum spectamus redditus; quamquam hi redditus non nisi propter ecclesiasticum officium, et magistratum percipiuntur.

4. Beneficium est perpetuum jus percipiendi fructus de bonis ecclesiasticis, officii causa, ecclesiastica auctoritate institutum. Perpetuum inquam, hoc est, donec beneficiarius vitæ usura fruatur, beneficium esse debet; quia per hoc certo in Ecclesia obeundo muneri addicitur, quod cum perpetuum sit, perpetuum quoque jus ad redditus esse debet.

5. Præterea ecclesiastica auctoritate, videlicet Summi Pontificis, aut Episcopi, opus est, ut beneficium constituatur. Cum enim ecclesiastici redditus, et multo magis sacra ministeria, quæ duo beneficium complectitur, sine Ecclesiæ auctoritate dari nequeant, manifestum est, sine hac auctoritate nullum esse, et haberi beneficium posse. Quare omnes redditus, licet perpetuo clericis ob spirituale aliquod officium attributi, uti legata pia, et capellanæ, beneficia non sunt, nisi Episcopi accedat auctoritas; sed mera stipendia, aut eleemosynæ censentur.

(N. S. Istam beneficii Ecclesiastici instituendi normam exhibet Syn. Dertus. an. 1429, Cap. 8, his verbis: « Nullum de cetero Beneficium Ecclesiasticum, sine auctoritate Ordinarii, ad quem pertinet, in aliqua Ecclesia, vel Capella quomodolibet ordinetur; qui quidem Ordinarius non aliter fundationi, vel Ordinationi hujusmodi Beneficii auctoritatem præbeat, aut consensum, nisi prius dos sufficiens ad sustentationem vitæ Presbyteri in loco idoneo, et securo constituta fuerit, quodque in sua auctorizatione clausulam quam... etiam si ommissa fuerit, haberi volumus pro inserta, contra faciendi potestatem Prælati omnibus abdicantes. »)

6. Denique beneficium propter spirituale officium institutum est. Non enim clericos otiosos, et nihil agentes, ex ecclesiasticis redditibus vivere oportet. Præcipuum clericorum officium positum

est in altaris ministerio, atque in precibus, quas ad Deum mittere pro cunctis debent; et vero Ecclesia certas constituit preces, quæ unoquoque die à beneficiariis fundendæ sunt, ut eo, quo tenentur in primis, fungantur munere. Atque hæc sunt horæ canonicæ, quas omnes beneficiarii quotidie recitare debent, et quæ *divini officii*, ac *breviarii* nomine appellantur.

7. Sed præter hoc officium, quod omnibus beneficiariis commune est, quidam sunt, qui et aliud habent ministerium, personatum, dignitatem, aut curam animarum. Hæc beneficia duplicia, cetera, in quibus illa non insunt, simplicia appellantur. Ex simplicibus beneficiis quædam sunt, quæ adjunctam habent legem residentia, uti sunt canonicatus, et capellanæ perpetuæ ecclesiastica potestate constitutæ; et hæc beneficia *residentiaria*, cetera, à quibus onus illud abest, proprie *simplicia*, et non *residentiaria* dicuntur. Verum Canonicatus, quamquam inter beneficia simplicia recenseantur, tamen accedunt ad dignitates (1), ideoque in odiosis simplicium beneficiorum nomine non continentur. Neque vero hæc beneficia tamquam inania, et otiosa habenda sunt, quod eorum Rectores nullum peculiare officium exercent. Nam rem præclaram, et magnam præstant, qui preces pro populo fundunt, et cum alii sint clerici, qui omnibus funguntur muneribus, quæ pro Christianorum regimine et salute sunt necessaria, recte Ecclesia quosdam alit clericos, quorum occupatio in fundendis precibus, et altaris ministerio defixa est (2).

(1) Cap. 2 de Rescript. in 6.

(2) Hujusmodi clericorum, quorum tantum erat altari servire, ac precibus, et orationi vacare, jam III. sæculo habebat Ecclesia, et eorum quidem mentio est apud Cyprianum ep. 1 p. 169 ed. Amstelæd. 1700.

(N. S. Simplicibus Beneficiis adnumerandæ quoque sunt Capellæ, sive Capellanæ. Porro vel Capella constituit Corpus per se, et est veluti sacra ædificia, aut etiam Ecclesia à Parochiali sejuncta, et tunc proprie *Capella* dicitur, quique ei præest, *Rectoris* nomen habet; vel Capella aliud non est, quam sacellum, aut altare in aliqua Ecclesia erectum, et tunc proprie Capellania dicitur, quique ei præest, *Capellanus perpetuus*. Inter has aliæ sunt, quæ ex fundatorum voluntate, Institutionem Canonicam non exigunt; et vernaculo loquendi modo dicuntur *Patronato de Legos*. Aliæ sunt amobiles, quæ revera potius quam Capellanæ, Legata Pia dicenda sunt. Aliæ denique perpetuæ; et hæc, si Investituram, seu Institutionem Canonicam requirunt, proprie sunt *Capellanæ*. Hinc quum Ecclesiæ visum fuerit fundatoribus indulgere, ut quascumque vellent condiciones in Capellaniarum institutione adjicerent, plura orta sunt Patronatus, et vocationum genera, consanguinitatis nimirum, successionis, patriæ etc. prout unusquisque in ipsa Capellanæ erectione constituendum decreverit).

8. Cuncta olim beneficia residentia lege tenebantur; sed lapsu temporum, redivitis imminutis beneficiorum, adeout ex iis clerici necessaria percipere non possent, consuetudine inductum est, ut beneficio donati fructus caperent, licet in beneficii loco non morarentur, ut sibi victum alibi compararent (1). Nunc igitur qui his beneficiis fruuntur, tantum deferunt tonsuram, ac vestes clericales, et horas canonicas quotidie persolvunt.

(1) Consule Gonzalez in c. Conquerente n. 1 de cleric. non residen.

9. Rursus alia beneficia sunt, quæ majora, alia, quæ minorâ appellantur. Majora sunt, quibus hærent principes in Ecclesia gradus cum cura animarum, et sacra jurisdictione, qualia beneficia obtinent Summus Pontifex, Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, et Abbates cum quasi episcopali jurisdictione. Reliqua, quæ infra hæc sunt, minorâ beneficia dicuntur. Ceterum majora illa beneficia communi beneficii nomine non comprehenduntur; quin ne dignitatis quidem vocabulo, eum potius sint apices dignitatum.

10. Dividuntur etiam beneficia in sæcularia, et regularia. Sæcularia sunt, quæ non nisi sæcularibus clericis, regularia, quæ tantum regularibus tribuuntur, unde eorum nomen tractum est. Hinc abbatia, ceteraque officia claustralia suis propriis donata redditibus, beneficia sunt regularia, ac talia generalim censentur omnia, quæ à regularibus regi consueverunt. Beneficia regularibus addicta demonstrantur vel fundatione, cuius nimirum lege cautum est, ut ea regularia haberi debeant; vel incorporatione, cum monasteriis adnexa sunt; vel præscriptione annorum quadraginta, cum eo temporis intervallo semper à regularibus administrata fuerunt (a).

(a) * Syn. Hispal. an. 1512, cap. 51.

11. Denique sunt beneficia collativa, quorum collatio ad eos pertinet, quibus conferendi jus est; electiva, quæ per electionem, patronata, quæ ad patroni præsentationem conceduntur. De his omnibus superiore libro actum est.

(N. S. In Hispania Beneficia sunt, quæ dicuntur *Patrimonialia*, ea videlicet, quæ non nisi in hac vel illa Diocesi, Provincia, Civitate, et Oppido natis, vel oriundis conferri possunt; cujusmodi sunt Beneficia Regni Navarræ, et Cantabriæ, quæ Navarræ dumtaxat, et Cantabris conferri possunt, et

plura in Aragoniæ Regno, quæ in quodam tantum Oppido, aut Civitate ortis conferuntur. Item Beneficia omnia Archiepiscopatus Burgensis, et Episcopatum Palentini, et Calagurritani, quæ ex immemorabili consuetudine, confirmata *Leg. 1 Tit. 21 Lib. 1 Novis. Compilat.*, nonnisi Diæcesanis conferenda sunt. Quin et omnibus inhibitum est Bullas impetrare, quæ hujusmodi adversentur consuetudini; de quibus, si quando impetrentur, ad Supr. Castellæ Senatam deductæ, supplicandum est, neque exsequi valent sub pœna, si laici fuerint, amissionis ipso facto omnium honorum, et quorumcumque officiorum Regalium; si Clerici, sub pœna etiam amissionis omnium temporalium rerum, et jure Civitatis. Deinde hæc Lex confirmata est *Legg. 2 et 3 ibid.* et ad omnia alia beneficia *Patrimonialia* Carolus V. extendit *Leg. 4 ejusd. Tit. et Lib.*—(* V. notas 2 ad 10 diet. tit. *) Majoricenses etiam jus habent, trium Summorum Pontificum Constit. roboratum, et Philippi V Decreto die 7 Julii an. 1723 confirmatum, ut nonnisi ipsi ad earum Ecclesiarum Præbendas, et Beneficia admittantur: *Leg. 5 tit. 14 lib. 1 citati codicis.*—* Attendas tamen novis. Concordati art. 26, tom. 1 pag. 50 transcriptum, et quod ad ejus calcem ibi adnotatur.*

SECTIO I.

DE VETITA BENEFICIORUM MULTITUDINE.

12. CLERICUS DUABUS ECCLESIIS NON ADSCRIBENDUS.—13. BENEFICIA COMPATIBILIA, ET INCOMPATIBILIA.—14. DECRETUM CONCILII LATERANENSIS.—15. ET TRIDENTINI.—16. PœNA RETINENTIUM PLURA INCOMPATIBILIA BENEFICIA.—17. QUÆ BENEFICIA PLURA NUMERO SIMUL RETINERI POSSINT?

12.

OMNES Clerici, ex veteri disciplina, cum ordinabantur, certè adscribebantur Ecclesiæ, cui servire debebant, et à qua necessaria quæque accipiebant. Cum autem unus idemque clericus eodem tempore duabus Ecclesiis servire non posset, consequens erat, ut neminem duabus Ecclesiis adscribi, vetus disciplina pateretur (1). Hæc quidem generatim obtinebat regula canonum, cui tamen locus non erat, cum aliud Ecclesiæ utilitas, aut necessitas postularet. Nom enim antiquiori etiam ætate exempla desunt clericorum, qui pluribus uno, et eodem tempore Ecclesiis addicti erant (2).

(1) Concilium Chalcedonense can. 10 et 20 col. 606 et 610 t. 2 collect. Harduini; et Nicænum II. can. 15 col. 495 t. 4 collect. cit.

(N. S. Syn. Tolet. I. can. 12, decernit, nulli clerico licere *discedere de Episcopo suo*; Tolet. II. can. 2; Valent. an. 546, can. 5 et 6; Narbon. an. 589, can. 10; Hispal. II. can. 5, Tolet. XIII, can. 11. etc.)

(2) Concilium Emeritense can. 19, t. 5 col. 1005 collect. Harduini:—* item Syn. Tolet. XVI. can. 5.—Celebre est autem, quod de Euphronio narrat Ba-

silius ep. 228 opp. t. 5 p. 551 ed Paris. 1750, qui ab Episcopatu Coloniensi ad Metropolim Nicopolitanam, translatus, utrasque deinde Ecclesias administravit.—* V. quæ de proposito, tom. 1, pag. 187, adnotavimus.*

13. Postquam beneficia ab ordinatione sejungi cœpta sunt, etiam interdictum est, ne cui plura simul beneficia tribuantur, cum unus clericus simul gerere non possit plura officia, quæ beneficiis conjuncta sunt. Sed imminutis, uti supra dictum est, lapsu temporum beneficiorum redditibus, oportuit residentie lege solvere clericos, qui alibi quærere debebant victum, quem à beneficio habere non poterant. Tunc igitur uni clerico concedi cœperant plura beneficia, ut quod unum non dabat, haberet ex pluribus, eaque dicta sunt beneficia *compatibilia*; quoniam non residentiam, neque aliud habebant adjunctum onus, quod alterius beneficii possessionem impediret. Quibus beneficiis opponerentur *incompatibilia*, quæ scilicet plura numero, ob onus singularis affixum, ab uno eodemque clerico simul retineri non poterant.

14. Sed lapsa disciplina, plura simul incompatibilia beneficia uni clerico data sunt; quod malum longe lateque serpens plura, quæ ea tempestate habita sunt, Concilia removere studuerunt. Præsertim Synodus Lateranensis III ea de re laboravit, edita lege, ut nemo duas dignitates, aut duas parochias simul deinceps habere posset, addiditque sanctionem, ut accipiens secundum beneficium amitteret, dans autem largiendi potestate privaretur (1). Verum non adhuc avulso malo, Innocentius III in Concilio Lateranensi IV de eo plane tollendo acriori studio laboravit. Ergo sancitum est, ut nemo duas simul parochias, dignitates, aut personatus obtineat, ipsoque jure cadat primo beneficio, qui alterum sine venia Sedis Apostolicæ adeptus est, ac utroque priveletur, si forte illud velit retinere. (2). Eadem quoque ratione præbendarum coacervatio vetita est (3).

(1) Cap. 5 de Cleric. non residen.

(2) Cap. 28 de Præben.

(3) Cap. 9 de Concess. præben.

(N. S. Lateranensis Conc. IV. decreta confirmavit Syn. Herd. an. 1219, in Compil. Tarracon. *Lib. 5 Tit. 4 cap. 1*, et *Lex 5 Tit. 6 Partit. 1*; quin et Arnaldus de Peralta, Episcop. Valent., in Constit. an. 1262, pluralitatem Capellaniarum prohibuit, etsi fuerint temporales.

Quod vero in Decreto Innocenti III. clausula illa adjecta sit: *Circa sublimes tamen, et litteratas personas, quæ majoribus beneficiis sunt honorandæ, quàm ratio postulaverit, per Sedem Apostolicam poterit dis-*